

rørende tilskud til andre kommunale udgifter end de i 1. punktum omhandlede, nedsættes eller forhøjes udgiftstallet med det beløb i kroner, som den gennemsnitlige udgiftslettelse eller udgiftsforhøjelse andrager pr. indbygger i de to kommuner tilsammen. Dersom sådanne lovændringer måtte medføre, at en udgiftspost, der ikke er medbestemmende for udfindelsen af udgiftstallet, helt udgår af de kommunale udgifter, bliver den derved indtrådte lettelse for hvert enkelt regnskabsår at ansætte til et beløb, der udgør samme procentvise del af kommunernes samlede for udgiftstallet bestemmende udgifter, som udgifterne til vedkommende formål i det førend ændringens ikrafttræden senest forløbne fulde regnskabsår udgjorde af kommunernes fornævnte udgifter.“

I medfør af den nævnte bestemmelse har udgiftstallet siden regnskabsåret 1938—39 været nedsat med en beregnet lettelse i kommunernes udgifter til politi- og fængselsvæsen som følge af, at staten fra 1. april 1938 har overtaget det kommunale politi- og fængselsvæsen.

Ved beregningen af det beløb, hvortil lettelsen i kommunernes politiudgifter i medfør af den citerede lovbestemmelse må ansættes, har man hidtil anvendt følgende fremgangsmåde:

Den samlede udgift til politi- og fængselsvæsen i hver af kommunerne i 1937—38 er reduceret med de politiudgifter, som for hvert enkelt af de følgende år stadig har været afholdt af kommunerne; derefter er forholdet mellem det således reducerede beløb og de udgifter, der indgår i udgiftstallet for 1937—38, beregnet procentvis, og lettelsen for de enkelte år er da opgjort ved beregning af det til den udfundne procent svarende beløb af de udgifter, der indgår i udgiftstallet.

Under forhandlingerne i retten er der opnået enighed om, at bestemmelsen rettelig bør fortolkes således, at man ved beregningerne først udfinder, hvor stor en procentdel de faktiske politiudgifter i de pågældende kommuner udgjorde af de udgifter, som indgik i udgiftstallet for regnskabsåret 1937—38. Derefter beregnes den til den udfundne procent svarende del af kommunernes samlede, for udgiftstallet bestemmende udgifter i det regnskabsår, for hvilket udligningstilsvaret skal udregnes. Endelig fradrager man i det herved fremkomne beløb de udgifter til politi- og fængselsvæsen, som for det pågældende regnskabsår faktisk er afholdt af vedkommende kommune.

Det bemærkes, at der i de udgifter, som indgik i udgiftstallene for regnskabsåret 1937—38, er medtaget Københavns kommunes udgifter til Set. Hans hospital. I det omfang disse udgifter i fremtiden udgår af beregningerne af udligningstilsvarene, må der ved den omhandlede beregning af lettelsen af politiudgifter også ses bort fra Københavns kommunens udgift til Set. Hans hospital i regnskabsåret 1937—38.

Efter at de tre hovedstadskommuners medlemmer af voldgiftsretten som anført har erklæret sig enige i den omhandlede ændring af den hidtil gældende praksis, betragter retten spørgsmålet om indbringelse af dette forhold til endelig afgørelse af den i udligningslovens § 11 omhandlede særlige voldgiftsret som bortfaldet og går ud fra, at kommunerne ved fremtidige beregninger af udligningstilsvarene, d. v. s. ved beregningerne af udligningstilsvarene for regnskabsåret 1950—51 og senere regnskabsår, vil følge den her omhandlede beregningsmåde.

f. Voldgiftsretten har — også til brug under rettens eget arbejde med udligningsordningens revision — udarbejdet en oversigt over de økonomiske virkninger, som de ovenfor omhandlede ændringer i loven om hovedstadsudligningen vil medføre.

Det er vanskeligt at sige, hvilken virkning de enkelte ændringer hver for sig ville have på kommunernes udligningstilsvær, idet de enkelte ændringer indgår i de samlede beregninger på en sådan måde, at de også indbyrdes har virkning på hinanden.